

Minule jsem se tak zasekla na tom robotickém vyprávění, že jsem nestihla referovat o tom pondělním kyšickém výletu.

Byla to zase podařená záležitost. Tali tady zatím pořád funguje dobře, přes to, že se jí hormony už srovnávají, takže je to vždycky vážně příjemný. Ohaříci si hnedle ještě u auta vyžádali balonky a nesli si je důležitě po chodníku. Já hned na začátku zapoměla, že jsem vlastně chtěla jít tu naši trasu obráceně, aby si ohaříci jako minule mohli užít u brodu. a pak vůbec dál v říčce. Byli jsme už kousek od auta v lese a tak Brtník navrhnul, že odbočíme na jednu z cest a pak to někde švenkem v lese a tím pádem se spustíme někam mezi chatky k říčce. Nápad to byl výbornej a všichni jsme s ním souhlasili. Teda všichni... všichni ne. Můj zmasakérovanej prst na noze, kterej jsem si zrakvila minulej týden o práh balkonu při věšení prádla, byl zásadně proti. Blbý bylo, že se svým protestem přišel značně pozdě. Kdyby se byl býval ozval hned, nemusela jsem se pak v prudkém svahu, kdy na něm ležela tíha mého těla pohybovat se slzou v oku. Níic moc jako přátelé. Chůze po rovině je nepříjemná, chůze ze svahu je chuťovka. Ale dokázala jsem to. Dokázala jsem i zcítýrovat tu flekatou obludu, která se rozběhala prostorem v radosti, že se pohybujeme neznámýma končinama a my jsme navíc soustředěný na sestup. Či spíše sešup v některých momentech. Brtník ji několikrát přivolával zpátky, až mi došla trpělivost. Houkla jsem jak zupák, vydala pokyn TADYDEŠ SSSSE MNOU! a Kunhůta převlečená za zaražený vídle v hnoji řapala spolu s Rumouškem vedle mě. Odměnou pak bylo ráchání se v říčce. Tý díky dešťům stoupla voda tak, že my to neznáme. My známe spíš skorovyschlý koryto. Teď byla voda i na některých zahrádkách. Evidentně to tam o víkendu někde šplouchlo.

Dneska to ovšem šplouchalo v korytě, protože ohařiska si to tam užívali. Tolikatě vodičky a ešče utiká! Balonky se tam daly honit, krásně se tam dalo brodit a v tom parnu co se udělalo jim tam evidentně bylo dobře. A mě taky, když je tak člověk v klidu pozoroval.

Do vody si vlezli ještě několikrát a cestou jsme si potrénovali i zastavování na dálku, protože ten den se tam objevilo hned několik aut. U posledního domku se objevila i ta kočenka co minule a Tali o ní věděla okamžitě. Opět se potvrdilo, že s kočkou na místě máme šanci Tali v pohodě komunikací odvolat. Zvláště s touhle, která si umí poradit, ale není to vyloženě útočná bytost. Dává nám tak možnost dát Tali v klidu najevo, že tohle si fakt nepřejeme. A ona to posléze respektuje. Jsem ráda, když můžu záležitost vykomunikovat a ne čistě vypoveloovat. Po kočičím intermezzu na nás čekal Netopejr, pivíčko a matýsci. Tentokrát v

tichosti, bez zpěvů a žalmů jako minulej týden. Rumoušek mě pobavil. První kousek z chleba vzal, ocumlal opět do podoby vhodný k tomu vnazení kaprů a ponechal k dispozici Taliprtce. Ta, páč musí krmit to budoucí potomstvo tu nechutnost vcucla jak vysavač a hladově očekávala další. I z toho následujícího krajíčku jsem pochopitelně nabídla oběma, i když jsem počítala, že Rumouš z toho zas vyrobí nechutnej chrchel. Nevyrobil, k velikému smutnu budoucí matky ho s chutí a gustem sežral a vychutnal si ho. Na moje podivování mi Brtník záhadu vysvětlil. Tyhle krajíčky byly čerstvější □ □ . Já to nějak nevnímala, takže jsem rozdíl nemohla zaregistrovat. Takže budem Rumouška používat jako ukazatel čerstvosti a kvality chleba. No jo, je to můj malej chemik.

A taky milovník balonkůch, páč se ho po odchodu z hospůdky důrazně dožadoval. Taliprtka se k němu přidala obratem, takže se zase kouzlilo s balonkama. Kouzlilo a hledalo. Tali jsem vždycky odložila u Brtníka a šla schovat její balonek a Rumíčka jsem posadila opodál a šla mu schovávat balonky dva. Jasně, že nejdřív vždycky našel ten svůj, i když byl umístěný dál, než jsem dala ten Taliprtky. Fajn nám bylo.

A na závěr, se v lese ozýval pták, jehož hlas jsem nikdy ještě neslyšela. Přesto, že jsem posléze zjistila, že jsem toho ptáka několikrát viděla a fšící víme, jak vypadá. Oba jsme byli s Brtníkem byli překvapení, když mi telefon zahlásil, že se jedná o datla černého. Oba jsme totiž tipovali nějakou sovu. Páč ony sovy nejen houkaj, že jo.